

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Buitenlandse Zaken,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 31 augustus 2011 in zaak nr. 11/5562 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling) en
vreemdelingen)

(hierna tezamen: de

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 6 mei 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdelingen om hun een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 20 januari 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 augustus 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit, voor zover het de vreemdeling betreft, vernietigd en bepaald dat de minister, voor zover het de vreemdeling betreft, een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoep is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. De vreemdeling heeft in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e dan wel f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) een aanvraag om een mvv ingediend voor verblijf bij (hierna: referente). Referente is houder van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2. De minister klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet voor toepassing van het nareisbeleid in aanmerking komt. De minister betoogt, voor zover thans van belang, dat de rechtbank aldus niet heeft onderkend dat hij in het advies van 25 februari 2010, dat bij het besluit van 20 januari 2011 is ingelast, heeft toegelicht dat het, gelet op de tegenstrijdige verklaringen die zijn afgelegd, niet aannemelijk is dat de vreemdeling, die stelt de zus van referente te zijn, feitelijk tot het gezin van referente heeft behoord.

2.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan een vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van een vreemdeling als bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met die vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat die vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder f, kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan een vreemdeling die als partner of als minderjarig kind zodanig afhankelijk is van

een vreemdeling als bedoeld onder a tot en met d, dat hij om die reden behoort tot het gezin van die vreemdeling, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met die vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan die vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend.

Volgens paragraaf C2/6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, dienen gezinsleden, om voor verblijf in aanmerking te komen, tot aan het vertrek van de referent uit het land van herkomst feitelijk te hebben behoord tot diens gezin. De bewijslast omtrent het in het land van herkomst feitelijk tot het gezin hebben behoord, ligt bij de referent. Hiervan dient in beginsel - indicatief - bewijs te worden overgelegd. Indien dit niet mogelijk is, dienen hier aanvullende gegevens en/of plausibele, aannemelijke en consistente verklaringen over te worden verstrekt.

Onder minder- of meerderjarige kinderen dienen tevens te worden begrepen niet biologische (adoptie- of pleeg)kinderen die in het land van herkomst feitelijk tot het gezin behoorden.

2.2. In het in het besluit van 20 januari 2011 ingelaste advies van 25 februari 2010 van de minister is vermeld, voor zover thans van belang, dat niet aannemelijk is dat tussen de vreemdeling en referente een feitelijke gezinsband bestond, gelet op de door de vreemdelingen en referente afgelegde verklaringen. Zo heeft referente geen geboortedatum van de vreemdeling kunnen noemen, terwijl de vreemdeling wel haar eigen geboortedatum heeft genoemd en daarbij te kennen heeft gegeven dat deze geboortedatum haar door referente is verteld. Ook hebben zij verschillend verklaard over het jaar waarin hun vader zou zijn gestorven. Verder hebben de vreemdeling en referente andersluidende verklaringen afgelegd over de datum waarop referente uit haar woonplaats zou zijn vertrokken. Voorts hebben zij verschillend verklaard over de periode dat referente zou zijn vastgehouden.

2.3. Nu de vreemdeling stelt de zus van referente te zijn, kan zij, gelet op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000 en het in de Vc 2000 neergelegde beleid, alleen als pleegkind van referente voor een verblijfsvergunning krachtens voormelde bepalingen in aanmerking komen. De minister heeft zich evenwel in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in het land van herkomst geen feitelijke gezinsband tussen de vreemdeling en referente bestond, gelet op de door hen afgelegde verklaringen. Zo hebben zij verschillend verklaard over de datum waarop referente uit haar woonplaats zou zijn vertrokken en hebben zij voor die tegenstrijdigheid geen bevredigende verklaring gegeven. Ook hebben zij andersluidende verklaringen afgelegd over de periode dat referente, vóór haar vertrek uit zou zijn vastgehouden. De vreemdeling heeft verklaard dat referente een maand zou zijn vastgehouden, terwijl referente zelf heeft verklaard dat dit negen maanden heeft geduurd.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te

doen, wordt het beroep tegen het besluit van 20 januari 2011 ongegrond verklaard.

4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 31 augustus 2011 in zaak nr. 11/5562;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Janssen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

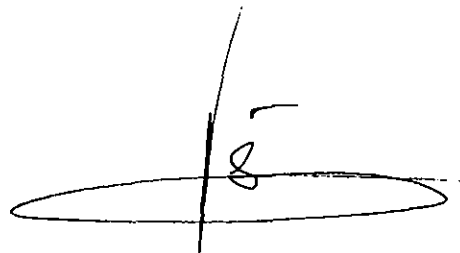
w.g. Janssen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 februari 2013

660.

Verzonden: 19 februari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser